

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3118/2021
08.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Гордане Џакула, Бранислава Босиљковића и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Предузећа за телекомуникације „Телеком Србија“, а.д. Београд, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Симоновић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж 555/20 од 14.01.2021. године, у седници одржаној 08.07.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж 555/20 од 14.01.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж 555/20 од 14.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Књажевцу П 247/19 од 01.10.2020. године, ставом првим изреке, делимично је одржан на снази закључак јавног извршитеља Николе Цветковића из ... И. Ивк. бр. 669/16 од 25.05.2016. године за износ од 64.345,89 динара, одређен према појединачно наведеним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате, док је за износ од 129,19 динара са законском затезном каматом од 21.04.2016. године до исплате наведени закључак јавног извршитеља укинут и у том делу тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 10.346,40 динара.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Гж 555/20 од 14.01.2021. године ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда је потврђена у делу става првог изреке у ком је одржан на снази закључак јавног извршитеља (осим за део износа од 1.387,75 динара са законском затезном камтом од 21.03.2016. године до исплате) и у ставу другом изреке којим је одлучено о трошковима парничног поступка. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке којим је одржан на снази закључак јавног извршитеља тако што је за износ од 1.387,75 динара са законском затезном каматом од 21.03.2016.

године до исплате, закључак јавног извршитеља укинут и тужбени захтев одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у делу у ком је одржан на снази закључак јавног извршитеља, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата тужиоцу накнаде за пружене услуге фиксне и мобилне телефоније по основу уговора закљученог са туженим као корисником, а правноснажном одлуком у побијаном делу одлучено је усвајањем тужбеног захтева. Примена материјалног права везана је за конкретну чињеничну подлогу, па нема услова да се о ревизији одлучује ради разматрања правних питања од општег интереса, у интересу равноправности грађана или новог тумачења права. Тужени у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији и супротном правноснажном пресуђењу судова, па није испуњен ни законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе, док утврђено чињенично стање, које се наводима ревизије оспорава, не представља разлог за изјављивање посебне ревизије.

Из наведених разлога, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради дуга у овој правној ствари поднета је 23.05.2016. године, а вредност предмета спора је 64.475,08 динара.

Имајући у виду да се ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, па је ревизија туженог недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић